

Тя кимна съ глава. Пое го и сложи до билетитѣ.
— Да знайте какви теменужки сж нацѣвтѣли край
брѣга! — се обади той.

Тя само го погледна.

— Не ще ли ви е приятно да идемъ надвечеръ?...
Тѣй приятно е сега.

— Много съмъ занята,

— Че какво?

— Въ нашата болница ще приемаме и турци...
защото българитѣ не идватъ.

— Все пакъ има единъ! — съ насмѣшка додаде
той.

— Е, че? . . . предизвикателно се обади тя и като
събра билетчетата — излѣзе, съ едно сухо „довиж-
дане“.

Той я изгледа наскърбенъ. Надникна презъ вра-
тата да види на кжде замина и се отпусна замисленъ.
После стана, подпуши пура и дълго се разхожда изъ
стаята, оборилъ глава и дълго пѣшка, измжчванъ отъ
нейнитѣ обноски.

V.

— Изгледва, че Инсаровъ не е спалъ добре тази
нощъ, — загрижена Елена се вглеждаше въ лицето му,
сѣднала до него. И кога хвана ржката му да разбере
има ли огънь, извади изъ джебъ кърпичка съ фурми,
поднесе му една до уста.

— Фурми! — продума тя. Не сж лѣкове! доплълни,
когато той изви глава, вѣрвайки, че му поднася во-
линки.

Чакъ когато той отвори устни и пое фурмата,
тя му се засмѣ.

— Защо не сте спали добре? — не стѣрпя да за-
мълчи тя.

— Следъ нашия разговоръ се извикаха толкова
въпроси, спомени по родината, че. . .